

være et meget vanskeligt Hverv for Kommunalbestyrelsen at træffe sit Valg mellem disse.

Det System, hvorefter Arbejdsretten sammensættes, influerer tillige paa dens Stilling som Enighedskammer eller Mæglingssævn. Mangler der Tillid til Arbejdsretten som saadan vil dette i endnu højere Grad være Tilfældet over for den i dens Egenkab af Mæglingssævn. Dens Virksomhed i denne Henseende vanskeliggøres hyderligere ved de af Flertallet antydede Endringer til det herom handlende Ufsnit af Lovforslaget. Flertallet finder det naturligt, at Parterne, forinden Virksomheden til Udjevning af opstaaede Stridigheder begynder, skulle vedtage, om de alene ønske Arbejdsrettens Virksomhed som Mæglingssævn eller om de, hvis Forlig ikke opnaas, ville underkaste sig Arbejdsrettens Afgørelse af Sagen som Boldgiftssævn. Fordringen om en saadan Vedtagelse vil som Regel sikkert medføre, at man ikke vil søge Arbejdsrettens Bistand til Udjævning af Stridigheder af den omhandlede Art, og selv om Vedtagelsen sker, vil man ganske saane Midler til at gennemføre Boldgiftssævnets Afgørelse, dersom det ofte betydelige Antal Personer, for hvem Afgørelsen skal være gældende, nægter at bøje sig for den. Og selv om man kunde paavise saadanne Midler, vil det efter Mindretallets Formening være ganske uforsvarligt at anvende dem.

Det synes, som om Flertallet vil borttage den Bestemmelse af § 21, at Enighedskamrets (Mæglingssævnets) Formand ikke maa afgive Stemme, dersom alle Bifiddere og Tillidsmænd for den ene Part staa imod alle Bifiddere og Tillidsmænd for den anden Part. Denne Bestemmelse anser Mindretallet imidlertid for aldeles nødvendig. I modsat Tilfælde har den trufulde Afgørelse ingen anden Betydning end den, at den viser, at Formanden har stillet sig paa den ene eller den anden Parts Side i den foreliggende Strid, og dette er navnlig meget uheldigt og stridende imod Forholdets hele Natur, naar Afgørelsen skal have bindende Kraft for begge eller en af de stridende Parter.

Naar der fra enkelte Sider er rejst Tvivl om den Nytte, der kan ventes fra Enighedskamrenes eller Mæglingssævnens Side, og der til Støtte herfor henvises til, at de tilsvarende Institutioner i Tyskland kun sjælden ere traadte i Virksomhed, samt naar det paastaas, at Arbejdsstandsninger ere tiltagne baade i Hyppighed og Varighed siden deres Oprettelse, skal Mindretallet hertil bemærke, at det ved Bedømmelsen af disse Institutioners Nytte ikke er det afgørende, hvor ofte de træde i Virksomhed, men derimod, af hvilket Omfang og hvilken Betydning deres Afgørelse er. Mindretallet skal i saa Henseende henvise til, at den for ikke lang Tid siden stedfundne meget omfattende Arbejdsstandsning blandt Konfektionsarbejderne i Berlin blev afsluttet ved Mægling fra det paagældende Enighedskammers Side, samt at en stor Lock-out i Hattemagerfaget i Berlin omtrent samtidig blev afsluttet paa samme Maade. Alene disse to Eksempler anser Mindretallet for fuldt ud tilstrækkelige til at hjemle Oprettelsen af saadanne Institutioner, men de maa da være byggede paa et Grundlag, der kan staffe dem den fornødne Tillid. Hvorvidt Arbejdsstandsninger ere blevne hyppigere og mere langvarige, siden man har oprettet Enighedskamre, skal Mindretallet ikke udtale sig om, men selv om det maatte være Tilfældet, da ere Enighedskamrene sikkert ganske uden Skyld dervi.

Mindretallet finder endvidere ikke Anledning til at indskrænke Lovforslaget til Købstæderne og Handelspladserne og de nærmest disse liggende Landdistrikter. Hvis Arbejdsgivere og Arbejdere paa Landet maatte ønske Oprettelse af en Arbejdsret, og vedkommende Kommunalbestyrelse giver dette Ønske Tilslutning, finder Mindretallet ingen Grund til, at man skulde modsætte sig dets Opfyldelse, navnlig da industrielle Foretagender vinde mere og mere Udbredelse ogsaa paa Landet.

Et tredje Mindretal (H. C. Hansen) indtager i det væsentligste samme Standpunkt overfor Sagen som det andet Mindretal (Anudsen), og finder ikke Anledning til at